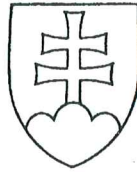

Č.k.: 4C 179/08- 231

toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

dňa 3. 12. 2013. no veci samy

s vykonateľnosť dňa

Krajský súd v Bratislave

10 NOV. 2014

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Pezinku sudcom JUDr. Petrom Rajňákom v právnej veci žalobcu: **Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Blatné, Šarfická 91/2, Blatné**, zastúpený advokátskou kanceláriou MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Rajská 15/A, Bratislava proti žalovanému: **Obec Blatné, Šarfická 300/37, Blatné**, zastúpený advokátskou kanceláriou Čičmanec & partners, Mgr. Róbert Čičmanec, so sídlom M.R.Štefánika 625/12, Blatné o **vydanie nehnuteľnej veci** takto

r o z h o d o l :

Žalovaný obec Blatné, sídlo Šarfická 300/37, 900 82, Blatné, IČO: 00304671, je povinný vydať a navrátiť žalobcovi Rímskokatolíckej cirkvi, Farnosť Blatné, sídlo Šarfická 91/2, 90082, Blatné, IČO: 34013504 vlastníctvo k nasledovnej nehnuteľnosti: parcela registra „C“ s parcelným číslom 331/1, druh pozemku záhrady, o výmere 401 m², katastrálne územie Blatné, obec Blatné, okres Senec, vedená príslušným orgánom na úseku katastra na liste vlastníctva č. 2, pôvodne zapísaná v pozemkovo knižnej vložke č. 504, katastrálne územie Blatné a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobcovi trovy konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa návrhom doručeným na súd dňa 25.04.2007 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi nehnuteľnosť parcela číslo 331/1, druh pozemku záhrady o výmere 401m² vedenú Katastrálnym úradom v Bratislave, správou katastra Senec, v obci Blatné, v katastrálnom území Blatné, na liste vlastníctva č. 2, v katastri nehnuteľností v registri C a aby nahradil trovy právneho zastúpenia. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalobca je útvárom Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou v zmysle Zákona č. 308/1991 Zb. v platnom znení o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností. Žalobca bol podľa jeho tvrdenia výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaný v pozemkovoknižnej vložke č. 504 v katastrálnom území Blatné. Dňa 27.04.2006 vyzval žalovaného podľa Zákona č. 161/2005 Z.z. v platnom znení, aby mu nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto konania vydal. Žalovaný nevyhovel písomnej výzve žalobcu, preto podal žalobca v lehote určenej zákonom č. 161/2005 Z.z. v platnom znení žalobu na súd.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 4C 179/08 zo dňa 10.03.2010 tak, že návrh žalobcu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Žalobca podal dňa 01.04.2010 voči tomuto rozsudku odvolanie. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 5Co 227/2010 zo dňa 31.05.2011 rozsudok Okresného súdu v Pezinku potvrdil v plnom rozsahu.

Dňa 28.07.2011 podal žalobca cestou svojho právneho zástupcu vo veci dovolanie v ktorom napadol rozsudok Krajského súdu v celom rozsahu.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 7Cdo 146/2011 zo dňa 20.06.2012 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 31.05.2011 sp.zn. 5Co 227/2010 a rozsudok Okresného súdu Pezinok z 10.03.2010 č.k. 4C 179/2008 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Pezinok na ďalšie konanie. V dovolaní okrem iného uviedol, že „odôvodnenie napadnutého rozsudku totiž nedáva odpoveď na v ňom formulovaný hlavný (podstatný) argument, t.j. či a ako mali sudy posúdiť zápis o vlastníckom práve prevedený v pozemkovej knihe – konkrétne v pozemkovo knižnej vložke č. 504 (viď č.l. 20-21 spisu). Súdmi vyjadrený záver vychádzajúci z listinných dôkazov, že vlastnícke právo k pozemku svedčí žalovanej je podľa názoru dovolacieho súdu neudržateľný, nič na tom nemení ani vysvetlenie odvolacieho súdu o vyvrátenosti toho, čo verejná listina (pozemková kniha) osvedčuje a čo z jej obsahu vyplýva“. Ďalej uviedol, že „za primeraný treba považovať názor žalobkyne, z ktorého vyvodzovala opodstatnenosť svoje žaloby o vydanie nehnuteľností v zmysle § 5 ods. 3 Zákona číslo 161/2005 Zb. na základe zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti v pozemkovej knihe v období po uzavretí kúpnej zmluvy z roku 1886, pokiaľ sa nepreukáže, že v neskoršom období (1886-1950) došlo vtedy dostupnými právnymi prostriedkami k účinnej zmene tohto zápisu v pozemkovej knihe...“.

V priebehu ďalšieho konania Okresný súd v Pezinku konštatoval, že za preukázané považuje za skutočnosť, že spornú nehnuteľnosť vlastní žalovaný, ďalej považoval za preukázané, že žalobca zaslal žalovanému výzvu na vydanie nehnuteľnosti riadne a včas a že žalobca podal žalobu v zákonom stanovenej lehote. Súd konštatoval, že považuje za preukázané aj to, že sporná nehnuteľnosť spadá pod ustanovenie § 2 ods. 1 Zákona číslo 161/2005 Z.z. v platnom znení.

V priebehu konania právny zástupca žalobcu navrhol zmenu petitu a to na pojednávaní dňa 20.11.2012 a na pojednávaní dňa 08.10.2013. Súd obidva návrhy na zmenu petitu pripustil uzneseniami vyhlásenými na pojednávaniach. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že právny predchodca žalobcu nadobudol spornú nehnuteľnosť v súlade so zákonom a že boli splnené všetky náležitosti reštitučného zákona tak, aby bolo možné žalobe vyhovieť. Nemal k dispozícii kúpnu zmluvu na základe ktorej mala Rímskokatolícka cirkevná obec Blatné dňa 21.12.1886 nadobudnúť do vlastníctva spornú nehnuteľnosť. Ďalej uviedol, že podľa neho žalobca v tomto konaní preukázal splnenie všetkých podmienok, ktoré vyžaduje reštitučný zákon pre úspešnosť v konaní, teda riadne uplatnenie práva reštitučnou výzvou a následnou žalobou na súde, podmienky aktívnej a pasívnej legitimácie, podmienku prechodu na štát v rozhodnom období niektorým z dôvodov uvedených v § 3 Reštitučného zákona, ako aj spôsobilosť predmetu vydania. Uviedol ďalej, že tak ako vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom bol vyslovený právny názor o záväznosti a pravdivosti zápisu v pozemnoknižnej vložke, ktorý svedčí žalobcovi resp. jeho právnenému predchodcovi, ako aj intabulačný princíp, ktorý platil v danej dobe ako aj skutočnosť, že žalovaný nedoložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by prinajmenšom spochybnil tento zápis nie je žiaden dôvod, prečo by súd nemal návrhu vyhovieť v plnom rozsahu. Rovnako štát v danej dobe mal za preukázané, že predmetná nehnuteľnosť je cirkevnou nehnuteľnosťou keď vo výmere Krajského národného výboru v Bratislave, ako aj v uznesení prvého súdu v Senci, ktorým došlo k poštátneniu tejto nehnuteľnosti je ako vlastník označená Rímskokatolícka cirkevná obec Blatné. S poukazom na zápis pozemnoknižnej

vložky ako aj označené rozhodnutia dobových orgánov jednoznačne vyplýva, že vlastníkom bola Rímskokatolícka cirkevná obec Blatné. Žiadal, aby súd návrhu vyhovel a priznal náhradu trov konania.

Štatutárna zástupkyňa žalovaného v priebehu konania uviedla, že podľa nej je vlastníkom spornej nehnuteľnosti naďalej žalovaný tak, ako to bolo uvedené v predchádzajúcom konaní. Tvrdila, že spornú nehnuteľnosť vlastnila v minulosti obec a nie cirkev. Uviedla, že nedisponuje archívnymi dokumentmi, ktoré by toto tvrdenie preukazovali, nachádzajú sa pravdepodobne v Budapešti ale žalovanému sa ich nepodarilo získať.

Právny zástupca žalovaného uviedol, že žalobca nepreukázal právny titul nadobudnutia nehnuteľnosti a navrhol, aby súd návrh žalobcu zamietol v plnom rozsahu. Uviedol, že nemá k dispozícii rozsudok Uhorského kráľovského súdu, ktorým malo byť pririeknuté vlastnícke právo v prospech obce Blatné. V plnom rozsahu sa stotožnil s predchádzajúcim rozhodnutím Okresného súdu v Pezinku a Krajského súdu v Bratislave, opätovne uviedol, že žalobca nepreukázal právny titul nadobudnutia spornej nehnuteľnosti.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, listom Rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavsko–trnavskej arcidiecézy zo dňa 30.07.2004, potvrdením o pridelení identifikačného čísla pre žalobcu, úradne overenou kópiou pozemnoknižnej vložky č. 504 pre katastrálne územie Blatné a jej úradne overeným prekladom, výpisom z listu vlastníctva č. 2, výzvou na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam zo dňa 24.04.2006, listom Školského inšpektorátu v Trnave zo dňa 09.07.1945, výmerom Krajského národného výboru zo dňa 02.11.1956 a uznesením Ľudového súdu v Senci zo dňa 29.09.1958, potvrdením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 15.02.2013, ďalšími v spise doloženými dokladmi a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Z listu rímskokatolíckej cirkvi, Bratislavsko – trnavskej arcidiecézy zo dňa 30.07.2004 a z potvrdenia o pridelení identifikačného čísla zo dňa 18.01.2006 mal súd preukázané, že rímskokatolícka cirkev Blatné je v zmysle zákona č. 308/1991 Zb. v platnom znení právnickou osobou.

Z výzvy na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v katastrálnom území Blatné zo dňa 24.04.2006 mal súd preukázané, že navrhovateľ vyzval v súlade s § 5 ods. 1 Zákona č. 161/2005 Z.z. odporcu, aby mu vydal nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto sporu. Uvedená výzva bola žalovanému doručená dňa 27.04.2006.

Z úradne overenej kópie pozemnoknižnej vložky č. 504 pre katastrálne územie Blatné a z jej úradne overeného prekladu mal súd preukázané, že ako vlastníkom spornej nehnuteľnosti bola v pozemnoknižnej vložke zapísaná Rímskokatolícka cirkevná obec Blatné z titulu kúpy zo dňa 21.12.1886. Z tej istej pozemnoknižnej vložky mal súd preukázané, že vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti pre československý štát v správe Miestneho národného výboru v Blatnom bolo zapísané ku dňu 06.06.1958 na základe výmeru Krajského národného výboru v Bratislave.

Z listu vlastníctva č. 2 pre okres Senec, obec Blatné, katastrálne územie Blatné mal súd preukázané, že vlastníkom spornej nehnuteľnosti ku dňu rozhodovania súdu vo veci bol žalovaný.

Z kópie uznesenia Ludového súdu v Senci Čd.440/58 zo dňa 29.09.1958, mal súd preukázané, že Ludový súd v Senci povolil v pozemkovej knihe katastrálneho územia obce Blatné vo vložke číslo 504, pod A.I.r.č.1-2, parc.č.330/1, 331/1 pod B1 v celosti na mene Šarfői rom.kat.hitközség zápis podľa ktorého sa na základe návrhu Miestneho národného výboru v Blatnom zo dňa 03.06.1958 a výmeru rady KNV v Bratislave zo dňa 02.11.1956 vkladá sa vlastnícke právo pre Československý štát v správe odboru školstva rady ONV v Senci.

Z listu Školského inšpektorátu v Trnave zo dňa 09.07.1945 mal súd preukázané, že škola v obci Blatné bola k uvedenému dátumu vyhlásená za školu štátnu.

Z výmeru Krajského národného výboru – odbor školský, Bratislava, Čd 440/58 zo dňa 02.11.1956 mal súd preukázané, že uvedeným výmerom bol zoštátnený pozemok, ktorý je predmetom uvedeného súdneho sporu.

Z potvrdenia o právnej subjektivite a právnom nástupníctve Ministerstva kultúry Slovenskej republiky cirkevný odbor zo dňa 15.02.2013 mal súd preukázané, že Rímskokatolícka cirkev, farnosť Blatné, Šarfická 91, 900 82, Blatné má právnu subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v pozmnoknižnej vložke č. 504 v Blatnom, v katastrálnom území Blatné (pôvodne katastrálne územie Šarfia), zapísané na subjekt Rímskokatolíckej cirkvi s označením Rímskokatolícka cirkevná obec Blatné, ktorá mala ako verejná cirkevná právnická osoba právnu subjektivitu v roku 1886.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) Zák. č. 161/2005 Z.z. v platnom znení vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria poľnohospodársku pôdu.

Podľa § 2 ods. 2 Zák. č. 161/2005 Z.z. v platnom znení právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky, vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) Zák. č. 161/2005 Z.z. v platnom znení sa oprávnenej osobe navráti vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce na základe odňatia bez náhrady postupom podľa Nariadenia Slovenskej národnej rady č. 34/1945 Zb. SNR o poštátnení školstva na Slovensku, nariadenia Slovenskej národnej rady č. 47/1945 Zb. SNR o poštátnení majetku pri školách poštátnených nariadeným Slovenskej národnej rady č. 34/1945 Zb. SNR a nariadenia Slovenskej národnej rady č. 80/1945 Zb. SNR o poštátnení internátov.

Podľa § 4 ods. 1 Zák. č. 161/2005 Z.z. v platnom znení povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce, alebo nehnuteľnú vec drží.

Podľa § 5 ods. 1 Zák. č. 161/2005 Z.z. v platnom znení právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30.04.2006, a v tejto lehote preukáže skutočnosť podľa § 3 citovaného zákona. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká.

Podľa § 5 ods. 3 Zák. č. 161/2005 Z.z. v platnom znení ak povinná osoba nevyhovie písomnej výzve podľa ods. 2 alebo ak jej sídlo nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy, inak právo zaniká.

Podľa § 134 O.s.p. listiny vydané súdmi Slovenskej republiky alebo inými štátnymi orgánmi v medziach ich právomoci ako aj listiny, ktoré sú osobitnými predpismi vyhlásené za verejné, potvrdzujú, že ide o nariadenie alebo vyhlásenie orgánu, ktorý listiny vydal, a ak nie je dokázaný opak, i pravdivosť toho, čo sa v nich osvedčuje alebo potvrdzuje.

Podľa § 150 ods. 1, prvá veta O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca ako oprávnená osoba si voči žalovanému riadne a včas uplatnil nárok na vrátenie nehnuteľnosti, ktorá je predmetom súdneho sporu. Pretože žalovaný žalobcovi spornú nehnuteľnosť nevydal, žalobca si v zákonom určenej lehote uplatnil právo na vydanie spornej nehnuteľnosti na súde. Základným predpokladom, na základe ktorého je možné vydať nehnuteľnosť oprávnenej osobe podľa zákona č. 161/2005 v platnom znení je skutočnosť, že oprávnená osoba spornú nehnuteľnosť vlastnila pred rokom 1947, a sporná nehnuteľnosť jej bola podľa právnych predpisov uvedených v zákone zoštatnená. Skutočnosť, že sporná nehnuteľnosť bola zoštatnená podľa dobových právnych predpisov nebola v konaní spornou, nenamietal to právny zástupca žalovaného ani štatutárny zástupca žalovaného. Spornou nebola ani skutočnosť, že sporná nehnuteľnosť bola zoštatnená bezodplatne, skutočnosť, že žalobca vyzval žalovaného na vydanie spornej nehnuteľnosti včas ani skutočnosť, že žalobca uplatnil nárok na vydanie nehnuteľnosti žalobou na súde v zákonom ustanovenej lehote.

Podľa vyššie citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musel Okresný súd v Pezinku viesť dokazovanie v tom smere, či v období rokov 1886 až 1950 došlo k účinnej zmene zápisu vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti k pozemkovej knihe. Takýmto dôkazom by mohol byť rozsudok Uhorského kráľovského správneho súdu č. 2658/1907, ktorý potvrdil rozhodnutie zákonného orgánu Župy Bratislava č. 1068/1895, potvrdené rozhodnutím Ministerstva vnútra č. 9976/4, 1897, ktorým bola škola v Blatnom vyhlásená za Obecnú školu. Žalovaný tieto doklady (napriek dostatočnému času, ktorý mu Okresný súd v Pezinku poskytol) nevedel Okresnému súdu v Pezinku predložiť. Žalovaný teda neunesol dôkazné bremeno a nepredložil dôkaz, ktorý by preukazoval zmenu vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti v období rokov 1886 až 1950 tak ako požadoval Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Zápis vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti v pozemnoknižnej vložke č. 504 v prospech právneho predchodcu žalobcu teda nebol spochybnený žiadnymi relevantnými dôkazmi. Aj keď žalobcom nedošlo k predloženiu kúpnej zmluvy zo dňa 21.12.1886 žalobcovi svedčí nadobudnutie vlastníckeho práva zapísané v pozemnoknižnej vložke č. 504 na základe intabulačného princípu tak, ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval ako dostatočné dôkazy na spochybnenie vlastníckeho práva žalobcu historické dokumenty, ktoré mal k dispozícii Okresný súd v Pezinku teda preklad zápisnice z mimoriadneho zasadnutia poslancov Obce Blatné zo dňa 11.12.1895 ani zápisnicu zo spoločného zasadnutia poslancov Obce Blatné a Rímskokatolíckej školskej rady zo dňa 09.10.1892. Okresný súd v Pezinku viazaný názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky teda považoval zápis vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti zapísaný v pozemnoknižnej vložke č. 504 v prospech právneho predchodcu žalobcu za preukázaný.

Vyššie citovaným potvrdením Ministerstva kultúry bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu mal v čase uzavretia kúpnej zmluvy teda 21.12.1886 právnu subjektivitu.

Z vykonaného dokazovania teda vyplynulo, že právny predchodca žalobcu vlastnil spornú nehnuteľnosť pred rokom 1945, táto nehnuteľnosť mu bola poštátnená dobovými predpismi uvádzanými v zákone č. 161/2005 Z.z. v platnom znení a že navrhovateľ splnil všetky podmienky pre vydanie nehnuteľnosti, ktoré citovaný zákon predpokladá. Okresný súd v Pezinku (viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovel.

O trovách konania na súde prvého stupňa a na dovolacom súde rozhodol súd podľa § 150 ods. 1, prvá veta O.s.p. a trovy konania úspešnému žalobcovi nepriznal. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa v tomto prípade Okresný súd považuje za skutočnosť, že žalovaný nebránil svoje vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti zjavne nedôvodne. Žalovaný vychádzal z dobových dokumentov, ktoré mal k dispozícii a ktoré jeho vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti preukazovali. Žalovaný nebol v konaní úspešný iba preto, že sa mu nepodarilo zohnať dobové rozhodnutie Uhorského kráľovského súdu, čo bolo vzhľadom na rok v ktorom bolo toto rozhodnutie vydané (1907) veľmi obtiažne. Žalovaný nebol úspešný v konaní až po vyslovení právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní. Okresný súd v Pezinku nepovažuje za spravodlivé, aby žalovaný v tomto prípade trovy konania znášal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave v 5 vyhotoveniach.

Podľa § 205 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.
- b) konanie má inú vadu ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) O.s.p.
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda, a dôvody odvolanie môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

V Pezinku, dňa 08.10.2013

JUDr. Peter Rajňák
sudca

Za správnosť vyhotovenia:
Zuzana Duffalová

